

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **G. P.**

oskarżonego z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 marca 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt XI Ka 786/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 863/19,

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**1. oddalić skargę;**

**2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania  
skargowego.**

## UZASADNIENIE

G. P. został oskarżony o to, że w dniu 3 lipca 2015 r. w L. działając nieumyślnie, pomimo braku warunków do wszczęcia u T. M. implantów w wybranych pozycjach 13, 12, 21, 22 spowodowanego zbyt małą ilością bazy kostnej przeprowadził u wymienionego pokrzywdzonego zabieg wszczęcia

czterech implantów we wskazanych miejscach powodując naruszenie ciągłości błony śluzowej i tkanki kostnej jamy ustnej co skutkowało naruszeniem czynności narządu jego ciała trwającym dłużej niż siedem dni, a po obciążeniu implantów protezą ich utratą, tj. o czyn z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, sygn. akt IV K 863/19 uniewinnił G. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. M. Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt XI Ka 786/23 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego złożył obrońca oskarżonego zarzucając naruszenie przepisów postępowania karnego art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. poprzez:

- niezasadne uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie i przekazanie sprawy oskarżonego G. P. do ponownego rozpoznania, wobec dokonania odmiennej oceny materiału dowodowego i bez jego uzupełnienia, gdy nie zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 439 §1 k.p.k., art. 454 k.p.k. i brak było konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości,
- zaniechanie uzupełnienia materiału dowodowego wobec stwierdzenia błędów w postępowaniu i uchylenie orzeczenia, gdy na podstawie z art. 454 § 1 k.p.k. Sąd może skazującego, a co za tym idzie należało najpierw uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, przy czym istniała możliwość uzupełnienia materiału dowodowego poprzez przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy biegłymi W. L., A. M. i A. N. J. wobec istnienia skrajnych rozbieżności pomiędzy wnioskami zaprezentowanymi w opiniach lub przeprowadzenie dowodu z dalszych opinii uzupełniających;
- dokonanie nowej, odmiennej oceny dowodów, w sposób ograniczający samodzielność oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, gdy przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności opinii W. L. i jej braku w przypadku opinii biegłych z L. A. oraz D. P., pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., bowiem ocena dowodów przez Sąd Rejonowy została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz została wyczerpująco i

logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku, stąd nie było podstaw do jej zmieniania w postępowaniu odwoławczym.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem wbrew twierdzeniu jej autora, Sąd odwoławczy, wydając wyrok kasatoryjny, nie naruszył art. 437 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.). Zgodnie z treścią pierwszego z tych przepisów uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w przepisach art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W konsekwencji ramy postępowania skargowego są nader wąsko zakreślone, czego autor przedmiotowej skargi zdaje się nie dostrzegać. Jedynym zadaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego jest zbadanie - stosownie do podanej przyczyny wydania takiego wyroku - czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., czy sąd odwoławczy uchylił wyrok, mimo braku określonej w art. 454 § 1 k.p.k. przeszkody do wydania wyroku zmieniającego, względnie czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.). Jeżeli jako przyczynę wydania wyroku kasatoryjnego wskazano niedopuszczalność skazania oskarżonego przez sąd odwoławczy (przeszkoda określona w art. 454 k.p.k.), Sąd Najwyższy bada, czy zarazem w sposób stanowczy stwierdzono, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia skazanie, albowiem w przeciwnym wypadku, przy wyrażeniu poglądu, iż np. po dokonaniu pogłębionej oceny dowodów, względnie uzupełnieniu materiału dowodowego, jedynie rysuje się możliwość skazania, wydanie wyroku kasatoryjnego nie jest dopuszczalne (zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018, nr 11, poz. 73; nie jest zrozumiałe przytoczenie przez obrońcę wymienionej uchwały jako mającej wspierać skargę, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy nie wskazał na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego i wyraził pogląd dalej idący niż tylko o możliwości wydania wyroku skazującego w ponownym

postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji). Natomiast w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na wyrok sądu odwoławczego, odwołujący się do uregulowania zawartego w art. 454 § 1 k.p.k., nie jest zadaniem Sądu Najwyższego dokonanie oceny, czy zebrany w sprawie materiał dowodowy jest kompletny, jak też czy sąd *ad quem* prawidłowo go ocenił, zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego i w konsekwencji uwzględnił wniesioną na niekorzyść oskarżonego apelację. Byłoby to bowiem równoznaczne z nadaniem skardze charakteru nieznanej ustawie „superapelacji” i przejęciem przez Sąd Najwyższy, który w istocie miałby ponownie oceniać zarzut apelacyjny, roli sądu odwoławczego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2019 r., II KS 11/18; z dnia 8 sierpnia 2019 r., II KS 12/19; z dnia 26 listopada 2021 r., V KS 29/21; z dnia 14 lipca 2022 r., III KS 44/22; z dnia 23 sierpnia 2022 r., IV KS 19/22; z dnia 27 kwietnia 2023 r., IV KS 13/23).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd Okręgowy właśnie z powodu konieczności respektowania ujętego w art. 454 § 1 k.p.k. zakazu skazania przez sąd odwoławczy oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, wydał wyrok kasatoryjny. Doszedł do przekonania, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy, w tym opinii biegłych, narusza reguły określone w art. 4, 7 i 410 k.p.k., co skutkowało dokonaniem przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych. Zaznaczył Sąd drugiej instancji, że podziela zarzuty prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż Sąd meriti błędnie uznał, że oskarżonemu nie można przypisać winy i sprawstwa zarzucanego mu przestępstwa oraz obszernie uzasadnił swoje w tej kwestii stanowisko.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy skargę oddalił, a nadto obciążył oskarżonego kosztami postępowania skargowego.

[PGW]

[ał]

